

STARGATE ATLANTIS

**Boldog születésnapot
Atlantisz!**

by Emilia Von

Jogi közlemény!

A történet azért íródott, hogy kikapcsolódást nyújtson az olvasóknak és kiegészítse a sorozatok világát.

A jogok tehát a sorozat készítőinél és a sorozat forgalmazóinál vannak.

Semmiféle anyagi juttatás nincs. Az alkotás nem pénzszerzés céljából készült!

A történet megtalálható még a StargateLives Csillagkapu Fan Fictions internetes oldalon is.

Elektronikusan megjelent 2016-ban.

Írta: Emilia Von

<http://stargatelives.ucoz.com/>

Boldog születésnapot Atlantisz!

A labor apró villódzó fényei szikráztak csak az esti félhomályban. Rodney már vagy az ötödik kávéját itta, s teljesen figyelmen kívül hagyta az idő múlását. Szeretett este dolgozni, ilyenkor általában nyugodt a légkör. Egy nemrég akadt problémára kereste a megoldást. Az adatbázisban kutatott már fél napja, ám semmit sem talált, ami segíthetett volna. Az egyik bolygón levő Ős platform zavarta. Woolsey kikötötte, hogy találjon valami megoldást, mert erre az élelem erőforrásra szüksége van a bázisnak. Rodney azért is dolgozott ennyit ezen a problémán, mert kiderült, hogy a nép bolygóján termelnek egy növényt, - ami leegyszerűsítve a nevét -, földi nyelven a kávé megfelelője volt. Méghozzá szívesen kereskednének is a városban levőkkel. Emellett a termőföldjük elég jó minőségű és cserébe némi segítségért és védelemért, szívesen válnának ilyen módon szövetségesekké. Tehát Rodney dolgozott, míg a csapat másik három tagja tárgyalta. Úgysem szeretett órákig egy asztal előtt ülni egy tárgyaláson. Otthonosabban mozgott a laborjában. Ahogy egyre jobban múlt az idő, ő egyre több mindent talált. Csak arra az Ős platformra nem jött rá miért nem működik. Bár igazából még arra sem jött rá, hogy mi is az lényegében. Nemrég találtak rá egy ásatás alkalmával a helyiek. Leginkább valami kísérletnek tűnt az egész. Mégis miért tettek egy szerkezetet az Ősök a földbe? Mi céljuk volt ezzel? Ám a kutatása nem sok eredménnyel járt eddig. Főleg a hadi fejlesztéseket futotta át eddig. Mivel Sheppard azonnal azt hitte, hogy az valami fegyver mikor meglátta. Ez nem meglepő. Sheppard mindenre azt hiszi, hogy fegyver, McKay már megszokta. Visszaemlékezett arra, mikor Rononnal egymásra néztek. Mind a két tekintetben felizzott valamiféle katonákra jellemző belső tűz. A helyiek csak távolról figyelték az atlantisziak ténykedését, mivel félték az Elődök által eltemetett dologtól. Nem akarták megszenteltetni az ereklyét. A csapatot is csak azért engedték közelebb, mert a városból jöttek. S akik az Elődök városából érkeznek, azok fel vannak hatalmazva az elődök ott maradt szellemei által arra, hogy az Elődök által hátrahagyott dolgokat felhasználják. Így a csapatból Rodney nemsokára vissza is tért, és elkezdett kutatni. Az elmúlt eseményeken töprengve, hirtelen egy másik adatrészlet kezdett el szemügyre venni. Eddig nem látott információk kerültek elő. Ám nem egy szerkezetről, hanem Atlantiszról. Rodney-t ez az új adathalmaz még egy erős kávé utáni éberségnél is éberebbé tette. Újabb órák teltek el, mire reggel hétkor McKay felállt. A sok kávétól még ébren, a fáradtság tagadhatatlan jelenivel, de mégis izgatott pillantásokkal lépett be Woolsey irodájának ajtaján.

- Jó reggelt Dr. McKay! - köszöntötte a város vezetője. - Talált valamit?

- Igen! - mondta lelkesen, ám egy pillanatra eltűnt belőle eme megnyilvánulás.-

Vagyis nem..., a szerkezetről nem tudok még semmit.

- Akkor mi ez a nagy izgalom doktor? Talán valami más gond van?

- Gond? - azért a fáradtság Rodney gyors reagálását már "elszundította". - Nincs, csak....

Hirtelen bejövő féregjárat jött létre. Woolsey indult megnézni kik nyithatták. Mivel kiderült, hogy Sheppardék tértek vissza, így leengedte a pajzsot. A csapat elé sietett, a háta mögött lépkedő McKay társaságában.

- Ezredes! Valami baj történt, hogy korábban érkeztek vissza? - érdeklődött.

- Nem Uram! Ellenkezőleg! - mosolyodott el John, majd fejét Rodney felé fordította és megszólalt. - Ezt látniuk kell!

Ekkor a Ronon tartotta zsákból elővett valamit. Egy ZPM volt az. Woolsey értetlenül, McKay csillogó tekintettel nézett rá és az erőforrásra. S mivel elég fáradt volt már, így félig hangosan ki is mondta az első gondolatát.

- Megvan a gyertya a tortára.

A csapat többi tagja és Mr. Woolsey is értetlenül nézett rá.

- Milyen torta McKay? - lepődött meg Sheppard.

- Valamiről nem tájékoztattott minket Dr.? - érdeklődött Woolsey is.

Rodney ekkor vette észre azt, hogy az előbbi mondata tényleg hangokká alakult.

- Elnézést, én az előbb akartam elmondani, csak jött ez. - mutatott a ZPM-re.

- Mi az Rodney? - türelmetlenkedett Sheppard.

- Biztos, hogy minden rendben van? - érdeklődött Teyla.

- Mikor aludtál utoljára McKay? - nézett rá Ronon.

- Ez most nem lényeg - intette le a feltett kérdéseket. - Rátaláltam valamire. Ha minden igaz, akkor ma van a város születésnapja.

Meglepődött csend kísérte a kimondott szavait.

- Mégis, hogy találtál rá? Hány éves Atlantis? - érdeklődött Sheppard.

- Egy régi jelentésben volt benne. A szerkezethez kerestem valami információt, mire rátaláltam.

- Nem pontosítaná Dr. McKay? - érdeklődött Woolsey kíváncsian.

- A város ezen a napon, 10 000 111 éves - válaszolta.

- Mennyi? - képedtek el a többiek.

- Igen. Elég nehéz elhinni, de így van - válaszolta.

- Akkor ma buli van emberek! - emelte fel a ZPM-et Sheppard.

- Előtte alszom egyet - ásított McKay.

- Rendben. Akkor mára szabadnapot rendelek el - válaszolta Woolsey.

A csapat meglepődött.

- Akkor pláne alszom egyet - mondta Rodney.

- Mr. Woolsey! Mi lesz a népnél felfedezett szerkezettel? - érdeklődött Teyla.

- Veszélyt jelent? - nézett a csapatra.

- Furán villog? Fénylik? Füstöl? Rázkódik? Esetleg jelet bocsát ki? Mértetek radioaktív sugárzást? - zúdította a kérdésáradatot a három csapattársára McKay.

- Nem Rodney, mivel be sem lehet kapcsolni. Semmit sem csinál. Mióta megnézted ugyan abban az állapotban van - magyarázta Sheppard.

- Akkor nem lesz baja.- erősítette meg Rodney. - Egy napot kibír, ám én most megyek - elindult az oldalsó lépcsőn, majd visszafordult félig és megjegyezte. - Azért keltsetek fel!

Este Rodney már pihentebben ért be az egyik technikai laborba. Zelenka dolgozott bent a nemrég hozott ZPM-en.

- Szia. Működik? - nézett rá.

- Igen Rodney. Teljesen épségben van - válaszolta mosolyogva a tudós. - Még most sem hiszen el, hogy ez a nép csak úgy ideadta. Nekik csak egy szép dísz volt a főtorony tetején levő teremben bezárva.

- Mégis, hogy adták ide? - érdeklődött Rodney, miközben már a ZPM terembe tartottak.

- Sheppard meglátta és miközben a tárgyalás ment, odament megnézni, hogy igazi-e. Volt alatta egy tartó elem, ami ahogy Sheppard közelebb ment, és ismerve az alezredest, megpiszkálta. Az abban a pillanatban kifényesedett, reagálva a gén jelenlétére. A ZPM-et eddig tartó szerkezet kattant egyet. A ZPM meg majdnem eldőlt. Az alezredes kapta el. A falu vezetője leborult Sheppard előtt és

odaajándékozta neki. Mivel úgy tartották, hogy az Elődök egyszer visszatérnek hozzájuk és elviszik a szent követ. Sheppard meg megköszönte és eljöttek.

- Mázlista, én mondom, ez a Sheppard egy mázlista - motyogta Rodney.

Odaérve, a megfelelő módon a helyére illesztették az energiaforrást. Egy rutin diagnosztika eredménye bebizonyította, hogy a ZPM megfelelően működik. Így a két tudós az egyik pilonon megrendezett fogadásra igyekezett. Odaérve Rodney elvett pár szelet ennivalót, Zelenka pedig két pezsgőspoharat. A csapat többi részéhez érve elmosolyodott, McKay még evett.

- Te mindig éhes vagy? - vetette oda Sheppard.

- Aha - ezután kivirult. - A ZPM tökéletesen működik - s megette a még nála levő utolsó falatokat.

- Szerencsénk volt, hogy a nép ilyen kedves volt és csak úgy átadta - vélekedett Teyla is.

- Ez teljesen természetes nem? Végül is nekik nem kell, rólam azt hitték egy Ős vagyok, ami valamennyire igaz. Inkább örüljünk neki - mosolygott Sheppard.

- Mr. Woolsey! Valami meglepetést emlegetett - szólította meg a csendben mellettük álló férfit Ronon.

- Igen Ronon - a rádiójához nyúlt. - Chuck! Kezdhetik!

- Igen Uram! - jött a válasz.

A város esti fényei között feltűnt pár rakéta, amiből gyönyörű tűzijáték lett. A bázison levők mosolyogva figyelték a látványosságot.

- Tudják, szeretek itt dolgozni - szólalt meg Woolsey.

Erre Sheppard ránézett, meglepte a kijelentés.

- Mi is szeretünk itt dolgozni Uram - helyeselt.

- Nagyon jó ötlet volt ez a... - Teyla nem igazán tudta mit lát. - Színes tűzeső.

- Nálatok sok ilyen van Sheppard? - érdeklődött Ronon.

- Igen, akad - mosolyodott el.

Woolsey felemelte a poharát.

- Boldog születésnapot Atlantisz! - s szavai elég hangosan szóltak ahhoz, hogy a körülöttük levők is meghallják.

Mindenki követte és koccintottak. A tűzijáték pillanatnyi szikrái és Atlantisz évezredekbe vesző fényei egybeolvadtak ezen az ünnepnapon. Mintha a város fényei még jobban csillogtak volna, mint eddig...